Η ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΩΝ

Η ΠΑΘΗΤΙΚΩΤΕΡΕΣ ΕΡΩΤΙΚΕΣ ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ

('Ο 'Ονορὲ ντὲ Μπαλζὰκ στὴν κυρία Χάνσκα).

Γλυκειά μου ἀγάπη,

Ἔφτασε πειὰ ἡ ὥρα, τελείωσαν τὰ ψέμματα... Εἶνε ἡ ὥρα ἡ σκληρὴ ποὺ πρέπει νὰ σοῦ ἀφήσω «γειά», καὶ νὰ σοῦ ψιθυρίσω ἕνα πονεμένο «Ὠρεβουάρ»... Εἶνε ἡ ὥρα τοῦ χωρισμοῦ μας... τοῦ ταξειδιοῦ μου... Ὠρεβουάρ, ἀγαπημένη μου... Κυκλίτσα μου!...

Μὴ μοῦ λυπᾶσαι γι' αὐτό... Δὲν πρέπει... Δὲν ὑπάρχει λόγος νᾶσαι θλιμμένη, τὴ στιγμὴ ποὺ ξέρεις ὅτι βρίσκεσαι μέσα στὴν καρδιά μου, εἴτε μένω κοντά σου, εἴτε φεύγω γιὰ ταξεῖδι...

Εἶνε δική σου ἡ καρδιά μου, ὁλότελα δική σου... Κλεισμένη σ' αὐτήν, εἶσαι πάντα μπροστά μου καὶ σὲ πιὸ ἀσφαλέστερο καταφύγιο, παρὰ ἂν ἤσουν στὴν ἴδια τὴ δική σου καρδιά...

Ἡ δική μου καρδιὰ εἶνε ἀνδρική, σταθερὴ καὶ πιστὴ σὲ σένα γιὰ πάντα, ἐνῶ ἡ δική σου εἶνε καρδιὰ γυναίκας, ἄστατη καὶ ἱκανὴ νὰ σὲ γελάση καὶ σένα τὴν ἴδια...

Μὴ λυπᾶσαι λοιπὸν γιὰ τὸν προσωρινὸ αὐτὸν χωρισμό μας...

Χθές, πρὶν φύγω, παράγγειλα καὶ μοῦ ἔκαναν ἕνα ὥμορφο κουτὶ ἀπὸ μαόνι... Ἐκεῖ μέσα θὰ κλείσω καὶ θὰ πάρω μαζύ μου τὶς ἐπιστολές σου... Ἀρωματισμένες μὲ τὸ ἄρωμα ποὺ σ' ἀρέσει, κλείνουν συγχρόνως καὶ τὴν ψυχή σου.

Θὰ τὶς ἔχω γιὰ μόνη μου παρηγοριὰ ὅσο θὰ λείψω ἀπὸ κοντά σου καὶ σ' αὐτὲς θὰ ζητῶ ἀνακούφισι γιὰ τὸν χωρισμό μας...

Παράγγειλα καὶ γιὰ σένα ἕνα παρόμοιο κουτὶ μὲ τὸ δικό μου... Θὰ σοῦ τὸ στείλω, πρὶν φύγω... Θὰ φτερουγίζη ἀπὸ ἀνέκφραστη χαρὰ ἡ ψυχή μου, ὅταν συλλογίζομαι ὅτι θ' ἀνοίγης τὴν κασσετίνα αὐτὴ καὶ θὰ χαϊδεύης τὰ γράμματά μου μὲ τὰ κορνόλευκα, ἀγαπημένα μου δαχτυλάκια σου... Μπορεῖς μάλιστα νὰ κλείσης μέσα της καὶ τὸν τόμο τῶν ποιημάτων τοῦ Ἀντρὲ Σενιὲ ποὺ τόσο τὸν προτιμᾶς καὶ ποὺ τόσο μαζύ σου τὸν ἀγάπησα καὶ γώ...

Θὰ ἤθελα, γονατιστὸς μπροστά σου, νὰ σοῦ διάβαζα μὲ φωνὴ τρυφερὴ κι' ἁπαλὴ ὅλα τὰ ποιήματά του, ποὺ βρίσκουν πάντα ἕναν τόσο λαχταριστὸ ἀντίλαλο στὶς καρδιὲς ποὺ ἀγαποῦν... Στὶς καρδιὲς ποὺ ξεχειλίζουν ἀπ' τὸ θεῖο μῦρο τῆς Ἀγάπης, ὅπως ἡ δική μου καὶ ...ἴσως...καὶ ἡ δική σου, γλυκειά μου παιχνιδιάρα...

Δὲν ἔχω τὴ δύναμι νὰ τελειώσω αὐτὴ τὴν ἐπιστολὴ καὶ νὰ φύγω... Ὄχι!... Προτιμῶ νὰ τὴ σταματήσω ἐδῶ, νὰ σοῦ στείλω τὰ πιὸ εἰλικρινῆ φιλιὰ λατρείας κι' ἀφοσιώσεως καὶ νὰ περιμένω γράμμα σου πρὶν σοῦ πῶ τὸ τελειωτικὸ «ὠρεβουάρ»...

Ο.

* * *

('Ο ἴδιος στὴν ἰδία).

Ψυχή μου

Ἔλαβα τὸ γράμμα σου... Σ' εὐχαριστῶ θερμὰ ποὺ ἔσπευσες νὰ μοῦ ἀπαντήσης...

Γιατί ὅμως δὲν ἤσαν γραμμένα καὶ τὰ τέσσερα κατεβατὰ τῆς κόλλας; Γιατί αὐτὰ τὰ κενὰ στὴν ἐπιστολή σου;

Δὲν πειράζει, ἀγγελοῦδι μου... Καλὰ ἔκανες. Δὲν θέλω τίποτα τὸ βιασμένο, τὸ ὑποκριτικό, τὸ ψεύτικο... Γράφε μου πάντα ἐκεῖνα ποὺ σοῦ λέει ἡ καρδιά σου καὶ τόσα ἀκριβῶς, ὅσα θελήσει νὰ σοῦ πῆ γιὰ μένα...

Κι' ἂν τυχὸν ὑπάρχουν κενά, θὰ τὰ συμπληρώνη ἡ ψυχή μου γιὰ λογαριασμό σου... Θὰ σκέπτομαι ὅτι σ' αὐτὸ τὸ κενὸ ἀκούμπησε τὸ κυκλίστικο χεράκι σου καὶ σκύβοντας ἐκεῖ θ' ἀφήνω ἀνώλαφρα, γλυκὰ φιλιά...

Καὶ τώρα, ἐμπρός, κουράγιο!... Ἤρθε ἡ στιγμὴ ἡ σκληρὴ καὶ σπαρακτική, ποὺ μὲ ὑποχρεώνει νὰ σοῦ ψιθυρίσω μὲ κλαμμένη τὴν ψυχή μου αὐτὴ τὴ φράσι: — «Ἀφίνω γειά, ὁλόλαμπό μου ἀστέρι!».

Ὠρεβουάρ, χαριτωμένη μου Εὔα... ΕΥΑ ΜΟΥ!...

Μπορῶ νἄχω γράμμα σου στὸ Μπεζανσόν;

Ο.

* * *

('Η μαρκησία ντὺ Σατελὲ στὸν μαρκήσιο ντὲ Σαὶν-Λαμπέρ).

Αὔγουστος, 1749.

Πῶς ν' ἀρχίσω τὴν ἐπιστολή μου; Τί νὰ σοῦ γράψω πρῶτα-πρῶτα; Μοῦ χρειάζεται ψυχραιμία, μυαλό, σκέψη, κι' ὅλα αὐτὰ μοῦ τἄκλεψες χθὲς βράδυ, ἀγαπημένε μου... Ἀπόμεινα σωστὸ ψυχικὸ κουρέλι, ποὺ δὲν τὸ ἀνακούφισε ὅλη τὴ νύχτα οὔτε ὁ ὕπνος, οὔτε μιᾶς στιγμῆς γαλήνη... Θὰ προσπαθήσω νὰ σοῦ δώσω μιὰ ἰδέα τοῦ πόσο πολὺ ὑπόφερα ἀπὸ χθὲς κι' ἐξακολουθῶ τὸ ἴδιο καὶ σήμερα...

Ἡ λογική μου καὶ ἡ καρδιά μου ἀλληλοσπαράζονται αὐτὴ τὴ στιγμὴ καὶ ἡ ἀφορμὴ τοῦ σπαραγμοῦ μου αὐτοῦ, ποὺ τόσο μὲ πονεῖ, εἶσαι μονάχα σύ, λατρεία μου ἄφθαστη:

Ἡ λογική μου δικαιολογεῖ τὴ χθεσινὴ στάσι σου ἀπέναντί μου... Σεβασμός, διάκρισι, προφύλαξι ἀπ' τὴν κακογλωσσιά, φροντίδα νὰ μὴ νοιώση κανένας τίποτα...

Ἡ καρδιά μου ὅμως; Ἄχ! αὐτὴ διαμαρτύρεται, φωνάζει, σπαράζει ἀπ' τὸν καϋμό της... Τὴν κακομεταχειρίστηκες πολὺ χθὲς βράδυ, γλυκό μου, ἀγαπημένο μου ἀγόρι... Πόνεσε ἀφάνταστα, ἔκλαψε πικρά, γιατὶ οὔτε κἀν μιὰ ματιά σου ἁπαλὴ δὲν τὴ θέρμανε... Οὔτε ἕνα λογάκι λαχτάρας κι' ἀγάπης δὲν μοῦ ψιθύρισαν τὰ ὥμορφα, ἄλικα χείλη σου... Τὰ στερήθηκα ὅλα αὐτὰ χτὲς βράδυ, κι' ἡ στέρησί τους μὲ πίκρανε, μὲ φαρμάκωσε...

Εἶχα συνηθίσει νὰ διαβάζω πάντα στὰ ὁλόγυλκα, βελουδένια μάτια σου τὴν ἀγάπη σου γιὰ μένα. Τὴ λατρεία σου. Κι' ὅμως, χτὲς βράδυ μάταια ἀναζητοῦσα στὰ μάτια σου τὶς ἴδιες σκέψεις καὶ τὴν ἴδια ἔκφρασί τους, ποὺ τόσο μὲ κάνει εὐτυχισμένη κάθε φορά... Μὰ τοῦ κάκου!... Ὁλόκληστο, σκοτεινὸ τὸ βιβλίο τῆς ψυχῆς σου...

Ἄχ! Αὐτὸς ὁ «κόσμος», ἡ «κοινωνία», ἡ «κακογλωσσιά», ὅλες αὐτὲς ἡ σκληρὲς κι' ἀβάσταχτες ἀλυσίδες, ποὺ σφιχτοδένουν τὶς δυψασμένες ψυχές μας καὶ μᾶς κρατοῦν τυραννικὰ καὶ βασανιστικὰ κολλημένους στὸ περιθώριο τῆς ἀληθινῆς, τῆς μοναδικῆς εὐτυχίας ποὺ λέγεται ΑΓΑΠΗ!...

Θέλω νὰ μάθω ἂν θὰ εἶσαι «τῆς ὑπηρεσίας» αὔριο, στὸ παλάτι... Ἂν ὄχι, τότε θὰ σὲ δῶ ἐξάπαντος, χωρὶς ἀναβολὴ μάλιστα, τὴ Δευτέρα τὸ πρωί... Πρόσεξε καλά, ἀγαπημένε μου... Σκέψου, ναί, σκέψου πῶς προτιμῶ νὰ ζήσω μιὰ μέρα, ἀλλὰ νὰ τὴν περάσω κοντά σου, παρὰ νὰ ζήσω ἕναν αἰῶνα καὶ σὺ νὰ μοῦ λείπης.

Σκέψου...

Σ.

* * *

('Η κυρία Ντ' Ὀλὸν στὸν πρίγκηπα Ντὲ Κοντί).

Πρίγκηψ,

Διάβασα μὲ προσοχὴ τὴν ἐπιστολή σας...

Κι' ἂν μ' ἐμποδίζει κάτι νὰ σᾶς χαρακτηρίσω ἀθυρόστομο καὶ ἀνειλικρινῆ, αὐτὸ τὸ κάτι εἶνε τὸ γεγονὸς ὅτι ξέρετε νὰ γράφετε κομψά, μὲ χάρι καὶ μὲ πνεῦμα κάθε φορὰ ποὺ τολμᾶτε νὰ ἐκφράζετε αἰσθήματα ἀγάπης σὲ μιὰ γυναῖκα...

Ναί, διάβασα μὲ προσοχὴ τὴν ἐπιστολή σας, ἀγαπητὲ πρίγκηψ. Μὰ τὴν εἶδα, μοῦ φάνηκε τέλος πάντων, σὰν κάτι τὸ τεχνητό... Ἕνα φιλολογικὸ κομψοτέχνημα, ἕνα μπιμπελὸ τῆς πέννας... Δὲν ἔκλεινε μέσα της τὴν ἀταξία ἐκείνη, τὴ σύγχυσι καὶ τὴν ὁρμὴ ποὺ δείχνουν ἀγωνία, δίψα ψυχῆς καὶ λαχτάρα... Ποὺ προδίνουν, ἐπὶ τέλους, τὴ τρέλλα καὶ τὴν παραφορὰ τοῦ ΠΑΘΟΥΣ...

Μοῦ λέτε ἀπ' τὴν ἀρχὴ ὥς τὸ τέλος τῆς ἐπιστολῆς σας ὅτι μὲ ἀγαπᾶτε τρελλά, ὅτι μὲ λατρεύετε...

Εἶμαι πιὸ εἰλικρινὴς ἐγὼ καὶ σᾶς τὸ λέγω χωρὶς πολλὲς-πολλὲς διατυπώσεις... Ποθῶ μὲ ὅλη τὴ δύναμι τῆς ψυχῆς μου τὴν ἀγάπη σας...

Ναί... Τὴν ποθῶ τὴν ἀγάπη σας... Πῶς νὰ σᾶς πιστέψω ὅμως;

Μοῦ λέτε: «Ἂν δὲν σᾶς ἀρκοῦν οἱ ὅρκοι καὶ ἡ βεβαιώσεις τῆς ἀγάπης μου, προσέξτε τότε τὴ διαγωγή μου ἀπέναντί σας... Θὰ εἶνε τέτοια πάντοτε, ποὺ θὰ σᾶς πείση ὅτι εἴσθε ἡ μόνη ποὺ λατρεύω, ποὺ ἀγαπῶ ἀφάνταστα... Κι' ὅταν πεισθεῖτε γι' αὐτό, τότε... τότε μόνον θὰ σᾶς ἱκετεύσω νὰ δείξετε ἀπέναντί μου ἕνα μικρό, ἐλάχιστο μέρος τῶν κάσθημάτων, μὲ τὰ ὁποῖα εἶνε γεμάτη ἡ ψυχή μου γιὰ σᾶς...».

Ἔχει καλῶς, κύριε... Δέχομαι τὴ συμφωνία σας κι' ἀπὸ σήμερα ἡ μόνη μου σκέψη θὰ εἶνε νὰ βεβαιωθῶ γιὰ τὴν εἰλικρίνεια τῆς ἀγάπης σας, γιὰ νὰ τὴν ἀνταποδώσω πιὸ θερμὴ καὶ πιὸ μεγάλη...

Περιμένω...

Ο.

* * *

('Η Ἐλοΐζα στὸν Ἀβελάρδο).

Φῶς μου,

Λίγες μέρες πρὶν βρῆκα μιὰ ἐπιστολὴ δική σου, σὲ κάποιον φίλο σου... Δὲν γνώρισα στὴν ἀρχὴ τὸν γραφικό σου χαρακτῆρα καὶ τὴν ἄνοιξα. Μὲ συγχωρεῖς γι' αὐτὸ ποὔκανα, μὰ μοῦ φαίνεται πῶς ἔχω κι' ἐγὼ κάποια δικαιώματα ἀπάνω σ' ὅ,τι προσέρχεται ἀπὸ σένα!

Διάβασα, ἀγάπη μου, αὐτὰ ποὺ τοὔγραφες γιὰ μένα... Ναί, τὰ διάβασα κι' ἡ ψυχή μου ἔκλαιγε... Τιμωρήθηκα σκληρὰ γιὰ τὴν ἀδικοφυσία μου αὐτή, πόνεσα πολὺ μ' αὐτὰ ποὺ διάβασα... Τί τὰ θέλεις, ἔτσι εἴμαστε ἡ γυναῖκες... Ἐπιπόλαιες κι' ἐλαφρόμυαλες... Ἐξετάζομε μονάχα τὸ λοῦστρο, τὴν ἐπιφάνεια κάθε πράγματος, χωρὶς νὰ ἐμβαθύνουμε ποτὲ πιὸ μέσα στὴν οὐσία... Μήπως δὲν μοῦ τἄχες πεῖ στὸ καιροῦ αὐτὰ ποὔγραφες στὸ γράμμα; Μήπως δὲν μοῦπες πῶς πρέπει νὰ χωρίσουμε γιὰ πάντα;... Μοῦ τἄπες, ἀγαπημένε μου, μὰ ἐγὼ δὲν τὰ ζύγισα ὅπως ἔπρεπε... Στενοχωρήθηκα βέβαια καὶ τότε, μὰ τώρα ποὺ τὰ ξαναδιαβάζω, μοῦ κάνουν μιὰ ἐντύπωσι φοβερὴ ποὺ παγώνει τὸ αἷμα μου... Σταματῶ προσωρινῶς γιὰ νὰ συνεχίσω αὔριο.

Ἀντίο, ἀγαπημένη μου.

Η ΕΛΟΪΖΑ ΣΟΥ.